

blive staaende i Loven, og jeg kan ganske være enig med ham i, at selv om Udsigten til en Gjennemførelse af Processreformen maatte staa noget lysere for En end for det ærede Medlem, saa er der deri ganske vist ikke nogen afgjørende Indvending imod, naar Leiligheden falder, at vedtage enkelte Forandringer, som altsaa vilde komme tilgode, inden den større, altid vanskelige Reform bliver gennemført. Men paa den anden Side var det mig ganske klart, da jeg overveiede Sagens Stilling, efterat den havde været behandlet i Folkethinget, og da Spørgsmaalet var, om jeg som Minister skulde anse det for rigtigt at forelægge Forslaget i det større eller det mindre Omfang, at det Naturligste for mig var, hvad jo ogsaa det ærede Medlem har billiget, ikke at forsøge paa en Gjenoptagelse af de Bestemmelser, som havde mødt saa megen Modstand i Folkethinget. Jeg tror overhovedet, at det ligger i Sagens Natur, at hvor der ikke er en nødvendig Forhindelse imellem de Forslag, som findes, og andre, der ere udeladte, der har ganske naturligt den Anskuelse, der ønsker en Udelukkelse, en særegen Autoritet, en særegen Vægt, og det er meget vanskeligt, naar Loven dog i alt Fald vil have et naturligt begrænset Indhold, da at fordrer, at det Thing skal give efter, som ønsker en Udelukkelse af Bestemmelser, der ikke nødvendig maa medtages. Det var Grunden til, at jeg ikke gjorde noget Forsøg paa at gjenoptage de processuelle Bestemmelser, som jeg selv havde været med at stemme for i dette Thing, og det ærede Medlem har jo ogsaa erkjendt, at der deri ikke ligger nogen Hindring for en naturlig Ordning af Loven eller for dens Virksomhed.

Der er ved Sagens Behandling i Folkethinget foregaaet enkelte Forandringer i Lovudkastet, som jeg rigtignok maa tillægge en noget større Betydning end det ærede kongevalgte Medlem tillagde dem; der er lagt en hel Del Vaand og Rænker paa Regjeringen med Hensyn til Gjennemførelsen af Loven, om end ikke saa stramme Vaand og Tøiler, som man fra Først af havde paatænkt. Man havde jo fra Først af paatænkt, at der overhovedet ikke skulde kunne optages Bestemmelser i Politivedtægten uden vedkommende Commu-

nalbestyrelses Samtykke, men ikke bestomindrede havde man forlangt, at disse Politivedtægter dog skulde udfærdiges inden den 1ste Januar 1872. Det var en Situation, som jeg erklærede, at jeg ikke vilde tage imod, at Loven skulde befale Ministeren at udfærdige Vedtægter, og at dog en anden Autoritet skulde have en aldeles bestemmende Indflydelse paa, om Noget fik Lov til at staa deri, saaledes at den ved at fremsætte et Veto imod visse Bestemmelser Indsættelse i Vedtægten kunde tvinge Ministeren til at udfærdige Bestemmelser, som vare selvomdfigende eller meningsløse. Det var en aldeles uholdbar Situation. Paa den anden Side ligger det jo i Sagens Natur, at Ministeren slet ikke for sin egen Skyld har noget Ansvar om i saadanne Sager at have en større Myndighed end den, der er aldeles nødvendig, og man er jo vant til at tage alle de Vaand og Begrændsninger paa sig, som man paa nogen Maade kan. Jeg udtalte mig ikke ganske bestemt i Folkethinget, om jeg troede, at Regjeringen kunde bære alle de Byrder, der vare lagte paa den ved Bestemmelserne i § 3. Jeg har benyttet den Tid, som er gaaet, siden Sagen var til Behandling i det andet Thing, og ladet gjøre nogle Forsøg paa Udkaft til en saadan Vedtægt som den, der her er Spørgsmaal om, og jeg har derved fundet, at det ikke er sandsynligt, at de økonomiske Vaand, som paalægges, vilde være sært trykkende. De Bestemmelser, som der navnlig er Spørgsmaal om, nemlig med Hensyn til Ordenspolitiet, vilde forhaabentlig ikke være af den Natur, at der derved paalægges Communeis Kasse store Byrder, og da Regjeringen jo maa lempe sig, saameget som den kan, naar den blot fornøftigvis kan gjøre det, saa er jeg kommen til det samme Resultat som den ærede første Taler, nemlig, at jeg ikke agter at foreslaa Thinget nogen Forandring i de uægtelig temmelig stramme Vaand, der ere lagte paa Justitsministeren med Hensyn til Gjennemførelsen af Loven. Naar den ærede 2den Landsthingsmand for 10de Kreds (Sesben) har havt særlig Betænkelse ved Begrændsningen med Hensyn til Extra o, nemlig, at der ikke i nogen